

Arrest

nr. 100 104 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE, loco advocaat P. STAELENS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 december 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 27 december 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 5 oktober 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. Uw vader zou een sjiitische moslim zijn. Uw moeder is een soennitische moslim. U bent afkomstig van Bagdad, meer bepaald van de Amil wijk. U hebt drie broers en één zus. Uw vader was, ten tijde van het regime van Saddam Hussein, onderofficier in het leger. Hij ging in 2001 op pensioen. Sindsdien werkte hij als taxichauffeur in Bagdad. Uw broer H.(...) is in 2007 begonnen werken bij het Irakese leger. U studeerde aan de universiteit van Bagdad. Dit combineerde u met een job bij de politie. In juli 2008 ging u bij de FPS (Facility Protection Service) werken. U stond in voor de bewaking van gebouwen. Uw vader zou op 3 februari 2011 zijn ontvoerd. Jullie vermoedden dat dit te maken had met het werk van u en uw broer H.(...), doch waren hier niet zeker van. Jullie dienden klacht in bij de politie. De politie startte een onderzoek. Na de ontvoering van uw vader stopte u met studeren. U en uw familie probeerden uw vader te zoeken. Op 12 augustus 2011 zou u thuis een dreigbrief hebben gevonden. De brief was gericht aan u en uw broer H.(...) en kwam van een onbekende terroristische groep. Jullie werden met de dood bedreigd omwille van jullie werkzaamheden voor de Irakese veiligheidsdiensten. Na het ontvangen van die brief zou u niet meer thuis hebben gewoond. U verbleef op het werk, bij uw oom in de Palestijnstraat of bij uw zus in Nassiriya. Uw moeder en uw twee jongere broers gingen bij uw oom in de Palestijnstraat logeren. H.(...) en zijn gezin gingen naar zijn schoonfamilie in de wijk Ghazaliya (Bagdad). In oktober 2011 stopte H.(...) met werken voor het leger. U stopte met werken bij de FPS op 28 november 2011. U zou Irak hebben verlaten op 13 december 2011. Die dag zou u, met uw eigen Irakees paspoort, het vliegtuig hebben genomen naar Turkije. Vanuit Turkije zou u verder illegaal naar België zijn gereisd, waar u op 21 december 2011 aankwam en waar u op 27 december 2011 asiel aanvraag. Uw moeder en twee jongste broers wonen ondertussen terug thuis in de Amil wijk. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een schooldiploma, een attest van woonst, een kopie van de identiteitskaarten van uw ouders, broers en zus, een kopie van de legerbadge van uw broer, foto's van uw broer in een militair uniform, een studentenbadge, een kopie van uw politiebade, vijf foto's van u in uw politie-uniform, een kopie van uw aanstellingsdocumenten bij de FPS, een document van een medisch onderzoek, foto's van u en uw familie, gelegaliseerde kopies van documenten in verband met de verdwijning van uw vader (namelijk een aangifte van de verdwijning van uw vader dd. 05/02/2011, een proces verbaal i.v.m. de verdwijning van uw vader dd. 06/02/2011, een brief aan de onderzoeksrechter dd. 07/02/2011 i.v.m. de verdwijning van uw vader, een opsporingsbericht dd. 12/02/2011 voor uw vader, een brief van het politiekantoor van de Amil wijk dd. 20/10/2011 i.v.m. de verdwijning van uw vader), een brief van de FPS dd. 18/08/2011 aan het bureau voor terrorismebestrijding die stelt dat u werd bedreigd, een brief van het politiekantoor van Al Amiriya dd. 22/08/2011 dat stelt dat u werd bedreigd, een dreigbrief en telefoonnummers van het Rode Kruis die u belde om uw vader te zoeken.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest te worden gedood omwille van uw werkzaamheden voor de FPS (CGVS, 13/07/2012, p. 8). U brengt echter onvoldoende zwaarwichtige elementen aan om die vrees aannemelijk te maken. U haalt twee feiten aan als aanwijzing voor de door u ingeroepen vrees, namelijk de ontvoering van uw vader in februari 2011 en de dreigbrief aan u en uw broer in augustus 2011. Deze twee feiten linkt u aan mekaar doordat de dreigbrief stelde dat de afzenders dezelfde personen waren als degenen die uw broer hadden ontvoerd.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u vanaf uw aanstelling bij de politie in juli 2008 tot aan de ontvoering van uw vader, geen problemen heeft gekend. Ook wat betreft uw broer H.(...) haalt u in deze periode geen problemen aan.

Met betrekking tot uw directe vluchtaanleiding, namelijk de dreigbrief en meteen ook de link tussen uw persoonlijke bedreiging en de ontvoering van uw vader, moet echter worden opgemerkt dat hieromtrent twijfels rijzen over de geloofwaardigheid ervan. Zo verklaarde u op het CGVS dat in de brief stond dat uw vader was vermoord (CGVS, 13/07/2012, p. 4, p. 8, p. 9, p. 12). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) repte u echter met geen woord over het feit dat u al wist dat uw vader dood was en dat dit in de brief vermeld stond. Integendeel verklaarde u dat de briefschrijvers wel schreven dat zij uw vader ontvoerd hadden, maar dat ze het lot van uw vader niet vermeldden (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ op 16/01/2012, p. 3). Bovendien repte u, toen u op DVZ werd gevraagd naar het adres van uw vader, met geen woord over het feit dat uw vader dood is, maar verklaarde zonder meer dat uw vader is ontvoerd (Verklaring DVZ, 16/01/2012, vraag 13). Dit is bevreemdend. Als u wist dat uw vader werd vermoord omdat dat in de dreigbrief stond die u kreeg toen u nog in Irak was, mag er toch worden verwacht dat u op DVZ zou verklaren dat uw vader is

overleden. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, antwoordde u dat u op DVZ hebt gezegd dat uw vader werd ontvoerd (CGVS, 13/07/2012, p. 12). Dit is geen afdoende verklaring. Uit uw verklaringen van DVZ blijkt duidelijk dat u verklaarde dat de briefschrijvers achter de ontvoering van uw vader zaten, maar dat ze het lot van uw vader niet vermelden. Dergelijke inconsistenties in uw verklaringen doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Voorts dient te worden vastgesteld dat u erg op de vlakte blijft over de mogelijke afzender van de brief. U weet niet van wie de brief afkomstig is daar er geen afzender op stond vermeld. Gevraagd wie u ervan verdenkt achter de dreigbrief te zitten, antwoordde u dat er bij u, in de Amil wijk, zowel soennitische als sjiietische groepen actief zijn en dat het moeilijk is te zoeken naar wie het heeft gedaan (CGVS, 13/07/2012, p. 14-15). Dit zou inhouden dat zo ongeveer elke groepering in Irak achter deze dreigbrief zou zitten. Dit is een nogal vage verklaring, zeker gezien u er in de brief van wordt beschuldigd een collaborateur te zijn wegens uw werk voor de regering die samenwerkt met de Perzen (sjiieten van Iran). Indien u in een brief verweten wordt samen te werken met Irak, lijkt het dan ook weinig logisch dat een sjiietische groepering achter deze brief zou zitten. Dat u als politieagent, van wie men toch mag verwachten dat hij enige kennis heeft omtrent gewapende groeperingen en hun activiteiten in Irak, die conclusie niet trekt, en dergelijk vaag antwoord geeft op de vraag wie er achter de brief zou kunnen zitten, wekt verbazing.

Ook uw reactie na ontvangst van de dreigbrief doet de wenkbrauwen fronsen. Hoewel u in de dreigbrief te lezen kreeg dat de ouders uw vader reeds hadden vermoord, liet u uw familie achter in uw huis terwijl u naar uw werk vertrok. Dat u, wetende dat de ouders er niet voor terugdeinsden ook familieleden aan te pakken, uw gezin en dat van H.(...) thuis laat, getuigt allerm minst van een ernstige vrees. Uw verklaring dat alleen u en uw broer genoemd waren in de dreigbrief (CGVS p.13), doet niet af aan deze vaststelling aangezien u wist dat uw vader reeds door dezelfde personen was ontvoerd.

Bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de dreigbrief.

In elk geval, zo er toch nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan uw bewering dat u een dergelijke dreigbrief heeft gekregen, dient er te worden opgemerkt dat u, na die vermeende dreigbrief, geen enkele aanwijzing hebt dat u wordt gevisieerd met het oog op vervolging. Na de vermeende brief van 12 augustus 2011 verbleef u nog tot 13 december 2011 in Bagdad, onder andere bij familieleden, en occasioneel bij uw zus in Nassirya. Ook uw broer bleef in Bagdad. U bleef bovendien werken tot 28 november 2011. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het feit dat u toch nog drie maand en half bleef werken, allerm minst getuigt van een ernstige vrees voor vervolging omwille van uw werk. Bovendien werden u en uw broer in die vier maanden niet meer bedreigd en hebt u ook geen enkele aanwijzing dat er naar jullie werd gezocht (CGVS, 13/07/2012, p. 13-14). Ook na uw vertrek uit Irak, hebt u geen enkele aanwijzing dat u nog zou worden gevisieerd (CGVS, 13/07/2012, p. 16). Er dient integendeel te worden vastgesteld dat uw broer, die in dezelfde brief als u werd bedreigd, nog steeds in Bagdad woont zonder dat hij er wordt bedreigd (CGVS, 13/07/2012, p. 15). Het feit dat H.(...), bijna een jaar na de vermeende dreigbrief, nog steeds in Bagdad verblijft zonder dat hij er wordt gevisieerd, ondermijnt dan ook in ernstige mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees daar jullie exact dezelfde bedreiging zouden hebben ontvangen.

Met betrekking tot de ontvoering van uw vader op 3 februari 2011 moet vooreerst worden opgemerkt dat de link die u legt tussen uw persoonlijke vrees en de ontvoering, twijfelachtig is gezien de bedenkingen die omtrent de geloofwaardigheid van uw dreigbrief bestaan. Bovendien moet worden vastgesteld dat er, hoewel u ervan uitgaat dat u en uw broer de oorzaak waren van de ontvoering, vervolgens zes maanden niets is gebeurd dat wijst op vervolging. U en uw broer bleven op hetzelfde adres wonen, jullie bleven jullie werk uitvoeren, maar toch gebeurde er gedurende zes maanden helemaal niets. In het licht van deze vaststellingen is het toch weinig overtuigend dat de ontvoering van uw vader is gelinkt aan uw persoonlijke vrees. In de kantlijn hiervan moet ook worden opgemerkt dat de vaststelling dat u en uw broer na de ontvoering op hetzelfde adres bleven wonen en gewoon verder werkten en bovendien slechts zeer beperkte veiligheidsmaatregelen troffen, merkwaardig is in het licht van uw bewering dat jullie reeds op het moment van de ontvoering vermoedden dat deze te maken had met jullie werk. U verklaarde dat u voorzichtiger was als u vertrok naar het werk, dat u iets meer rondkeek en in de gaten hield wie er van en naar uw huis ging, maar meer dan dat deed u niet (CGVS, 13/07/2012, p. 11). U bleef verder in dienst als bewaker bij de FPS en ook uw broer bleef in dienst bij het Irakese leger (CGVS, 13/07/2012, p. 11). Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat de ontvoering van uw vader, niet kan worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de

Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw schooldiploma, het attest van woonst, de kopies van de identiteitskaarten van uw ouders, broers en zus, en de foto's van uw familie bevestigen uw identiteit en afkomst hetgeen hier niet wordt betwist. De kopie van de legerbadge van uw broer en de foto's van uw broer, uw studentenbadge, de kopie van uw politiebade, de vijf foto's van u in uw politie-uniform, de kopie van uw aanstellingsdocumenten bij de FPS en het document van een medische onderzoek, staven uw bewering dat u student en politieagent en uw broer militair was, maar doen op geen enkele manier uitspraak over de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. De aangifte van de verdwijning van uw vader dd. 05/02/2011, het proces verbaal i.v.m. de verdwijning van uw vader dd. 06/02/2011, de brief aan de onderzoeksrechter dd. 07/02/2011, het opsporingsbericht dd. 12/02/2011, de brief van het politiekantoor van de Amil wijk dd. 20/10/2011 en de telefoonnummers van het Rode Kruis, bevestigen zijn verdwijning, hetgeen evenmin in vraag wordt gesteld, doch doen geen uitspraak over uw persoonlijke vrees. De dreigbrief die u voorlegt, heeft, zeker in het licht van de twijfels die rezen omtrent

uw verklaringen over de brief, weinig objectieve bewijswaarde aangezien dergelijke brief door eender wie en eender waar kan zijn opgesteld. In verband met de brief van de FPS dd. 18/08/2011 aan het bureau voor terrorismebestrijding en het attest van het politiekantoor van Al Amiriya dd. 22/08/2011 dient te worden vastgesteld dat ze evenmin in staat zijn bovenstaande appreciatie te wijzigen. . Vooreerst blijkt dat het Engelstalige deel de hoofding van het (officiële) document van de FPS zeer veel fouten bevat. Zo staat er Ministry of Fntariar in plaats van Interior, Protetion Saurity in plaats van Protection Security, en termen als Dapaty for Proteetad of Ministries of Haith, Adminirtratratva. Dergelijke flagrante fouten in de hoofding van een officieel document doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van dit document. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat alle Irakese documenten op gemakkelijke manier illegaal verkrijgbaar zijn, waardoor ze een relatieve bewijswaarde hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker gaat in de eerste plaats in op de overweging uit de bestreden beslissing waarbij de link tussen de ontvoering van zijn vader en zijn persoonlijke problemen in vraag wordt gesteld. Hierbij stipt verzoeker aan dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet had vermeld dat zijn vader vermoord werd, maar enkel dat hij ontvoerd werd. Verzoeker oppert hierbij dat, in de mate waarin er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen, deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten. Daarbij citeert verzoeker een stuk rechtsleer over het feit dat als een omstandigheid door een asielzoeker tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor dit niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid zorgt en dat niet alle weglatingen mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker. Verzoeker citeert verder rechtspraak van de Raad van State die volgens hem de aangehaalde rechtsleer bevestigt. Het feit dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vader was ontvoerd en niet over het overlijden sprak, doet volgens verzoeker niks af aan de waarachtigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker stelt immers niet gelogen te hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat zijn vader effectief werd ontvoerd. Het feit dat zijn vader na de ontvoering ook vermoord werd, maakt volgens verzoeker de vrees voor vervolging alleen maar groter. Het gegeven dat hij daar niks over zei tijdens zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken is volgens verzoeker louter en alleen te wijten aan het feit dat de ontvoering van zijn vader het begin was van zijn persoonlijke problemen. Verzoeker wijst erop dat tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd wat de belangrijkste feiten zijn waarbij hij de ontvoering en de dreigbrief had vermeld, wat volgens hem wel degelijk de belangrijkste te onderzoeken feiten zijn. Verzoeker meent verder dat de aandacht voor deze tegenstrijdigheid, die er geen is, onmiddellijk het vermoeden doet rijzen dat de commissaris-generaal wel erg zijn best doet om zijn asielrelaas niet te geloven.

Vervolgens gaat verzoeker in op de vaststelling dat hij niet zou weten wie de afzenders zijn van de dreigbrief die hij in augustus 2011 kreeg. Verzoeker stelt dat hij enkel maar kan gissen wie dit zouden kunnen zijn gezien er geen afzender op staat. Dat de commissaris-generaal hem ervan beschuldigt niet op de hoogte te zijn van enige kennis omtrent gewapende groeperingen en hun activiteiten in Irak, vindt verzoeker eerder gemakkelijke verklaringen om te twifelen aan zijn asielrelaas. Het feit dat hij iets niet weet mag hem volgens verzoeker niet verweten worden en het is niet omdat hij niet zou weten wie de belagers zijn, dat hij niet belaagd zou worden. Daarnaast meent verzoeker wel degelijk te hebben laten blijken dat hij besepte dat het om een groepering zou gaan die tegen de politiediensten was en dus waarschijnlijk een soennitische beweging zou zijn.

Aangaande zijn reactie na ontvangst van de dreigbrief stelt verzoeker dat het effectief zo is dat hij niet onmiddellijk inzat met zijn familie omdat de brief enkel gericht was naar hem en zijn broer. Verzoeker geeft toe dat dit naïef en ondoordacht is te noemen, maar dat dit niks afdoet aan het feit dat hij wel degelijk bedreigd werd met een brief wat de kern van zijn asielrelaas betreft en dat zijn reactie daarop niet de kern uitmaakt van zijn asielrelaas.

Verzoeker gaat in een volgend onderdeel van het middel in op het feit dat hij nog tot 13 december 2011 in Irak is gebleven zonder nieuwe bedreigingen te hebben ontvangen en het feit dat zijn broer tot op de dag van vandaag nog steeds in Irak verblijft. Verzoeker stelt dat het inderdaad zo is dat zijn broer nog

steeds in Bagdad verblijft en dat hij hem ook had aangemaand te vluchten maar dat zijn broer er op eigen risico wou blijven. Verzoeker wijst er op dat zijn broer wel telkens op een ander adres verblijft, maar dat hijzelf geen risico wou nemen en uiteindelijk verkoos te vluchten. Wat betreft het feit dat er geen enkele aanwijzing zou zijn van de effectieve vervolging, deelt verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende mee: *“Gelukkig! Het is alsof verwerende partij wil dat er reeds iets ergs zou gebeurd zijn alvorens zij geloof zou hechten aan verzoekende partij. Verzoekende partij begrijpt niet goed wat de verwerende partij nog juist verlangt van haar? Dient zij in Bagdad af te wachten tot zij ontvoerd of vermoord wordt? Wat is dan het nut nog van een bedreiging? Als de verwerende partij enkel effectieve daden zoals ontvoering, verminking, doding in beschouwing neemt – waar het veelal al te laat is?”*

Vervolgens vraagt verzoeker zich af of de commissaris-generaal zijn asielrelaas wel goed begrepen heeft omdat wordt gesteld dat de ontvoering van zijn vader geen aanwijzing zou vormen voor een persoonlijke vervolging in zijnen hoofde. Verzoeker stelt dat de dreigbrief die hij ontving wel degelijk een persoonlijke bedreiging is, waarbij hij erop wijst dat zijn naam letterlijk wordt vermeld, en dat hij zelf de link legt aangezien zijn vader in hetzelfde jaar ontvoerd en vermoord werd hetgeen uiteraard niet toevallig kan genoemd worden en op zijn minst eigenaardig. Indien er – puur hypothetisch –, aldus verzoeker, geen link zou bestaan tussen de ontvoering en de dreigbrief, dan nog toont de dreigbrief zijn persoonlijke vrees voor vervolging aan.

Verzoeker besluit dat een dergelijke manier van redeneren en een gebrekkig onderzoek op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schenden, alsook de materiële motiveringsplicht. Na een theoretisch betoog over de materiële motiveringsplicht, meent verzoeker dat de negatieve beslissing van de commissaris-generaal gebaseerd is op het feit dat de deze geen geloof hecht aan zijn vrees voor vervolging en dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij gevaar loopt in zijn land van herkomst. Uit het bovenstaande blijkt, zo vervolgt verzoeker, dat de commissaris-generaal zeer snel en zeer onzorgvuldig tot de negatieve beslissing is gekomen en waardoor de bestreden beslissing sowieso vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar het Commissariaat-generaal voor verder en grondig onderzoek.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker citeert de motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming en verwijst hierbij naar de bijgevoegde Subject Related Briefing (SRB) *“De actuele veiligheids situatie in Centraal-Irak- Bagdad”* waaruit volgens hem inderdaad kan besloten worden dat de situatie in Bagdad een verbetering kent, namelijk dat het gemiddeld aantal maandelijks burgerslachtoffers is gedaald in 2011 ten opzichte van 2007 en dat er slechts 345 onschuldige burgerslachtoffers per maand vielen in 2011. Verzoeker vraagt zich echter af hoe de commissaris-generaal zonder schaamte durft te stellen dat de situatie in Bagdad voor burgers geen reëel risico meer vormt als er maandelijks nog minstens 345 burgerslachtoffers vallen waarbij hij opmerkt dat het feit dat het er vroeger meer waren toch geen geldige reden is om te besluiten dat de hedendaagse situatie geen reëel risico meer vormt op ernstige schade. Verder vraagt verzoeker zich af of de commissaris-generaal enkele stukken uit de SRB is vergeten te lezen of bewust heeft genegeerd, waarbij verzoeker enkele incidenten opsomt die letterlijk in de SRB worden weergegeven. Verzoeker beweert hierbij dat hij thans zelf nog enkele documenten wil aanhalen die volgens hem aantonen dat de hedendaagse situatie in Irak nog steeds niet zonder risico's is. Zo verwijst verzoeker naar een artikel van het Institute for War and Peace Reporting, een artikel van The Christian Science Monitor en een artikel van The World's Humanitarian News Site: INSIGHT, die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. Verzoeker meent dat de stelling van de commissaris-generaal dat er op heden enkel nog bij uitzondering aanslagen op burgers worden gepleegd en dat het geweld in regel een gericht karakter heeft, pertinent onjuist is en dat bovenstaande argumenten veelvuldig het tegendeel aantonen. Volgens verzoeker volstaat het om het risico op reëel gevaar aan te tonen, wat in casu uitvoerig is gebeurd, om subsidiaire bescherming te verkrijgen.

In zijn derde en laatste middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker citeert opnieuw de overweging uit de bestreden beslissing waarin gewezen wordt op het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet dat zijn vader werd vermoord waarbij hij zijn eerdere betoog herhaalt en stelt dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tegen hem kunnen gebruikt worden om een negatieve asielbeslissing te motiveren, nu hij op het moment van dat korte verhoor niet het recht had om zich te laten bijstaan door een raadsman die er op zou kunnen hebben toezien dat het gezegde correct in de Nederlandse vertaling terecht kwam. Volgens verzoeker gaat het zeker niet op om te stellen dat de aanwezige tolk hiervoor instaat aangezien deze niet de belangen van de verzoekende partij nastreeft. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat het Belgisch asielrecht, in de mate dat het een asielzoeker het recht ontzegt om zich te laten bijstaan door een advocaat tijdens het korte inleidende verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, artikel 6 van het EVRM schendt. In dit verband

wijst verzoeker op het arrest van 27 november 2008 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), waar het Hof reeds oordeelde dat een vervolgte reeds tijdens het verhoor bij de politie recht heeft op de bijstand van een raadsman. Na de redenering van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de desbetreffende SALDUZ-zaak te hebben uiteengezet, meent verzoeker dat de redenering van het Hof mutatis mutandis ook geldt voor zijn zaak en dat dus ook zijn rechten van verdediging geschonden zijn door de omstandigheid dat hij niet het recht kreeg om zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens het korte inleidende verhoor op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken, a fortiori omdat deze gezegdes nu gebruikt worden om hem de status van vluchteling te weigeren. Verzoeker meent dus dat het Belgisch asielrecht de Europese grondrechtenbescherming zoals die in casu gegarandeerd wordt door artikel 6 van het EVRM schendt, waarbij hij een citaat van H. ROLLIN aanhaalt waarin de laatstgenoemde stelde dat het EVRM door Belgische juristen wordt miskend. In dit verband vraagt verzoeker de Raad om, conform artikel 249 EG-Verdrag, een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie, waarbij verzoeker verwijst naar artikel 220 EG-Verdrag, dat stelt dat het Europees Hof van Justitie de grondrechten doet respecteren, en artikel 6 van het EU-Verdrag, waarin staat dat de Unie de toepassing van het EVRM verzekert. Verzoeker vervolgt met te stellen dat, nu de nationale asielprocedures integraal deel uitmaken van het Gemeenschapsrecht, zij dus alleszins het EVRM dienen te respecteren en dat zij in dit opzicht gecontroleerd kunnen worden door het Europese Hof van Justitie. Immers treden de lidstaten, aldus verzoeker, na het verstrijken van de richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG in het domein van asiel op als agenten van het gemeenschapsrecht, waarbij verzoeker vervolgens verwijst naar een stuk rechtsleer. De prejudiciële vraag die volgens verzoeker gesteld zou moeten worden, is de volgende: *“Strijdt het Belgisch asielrecht met artikel 6 EVRM, de grondrechten en de rechten van verdediging van de asielzoeker in België, doordat het asielzoekers het recht ontzegt zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens een eerste inleidend verhoor op de zetel van DVZ, en dit terwijl de gezegden van de asielzoeker tijdens dit eerste gehoor zelfs niet gebruikt worden om een negatief gevolg te geven aan de asielaanvraag?”*

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een Subject Related Briefing (SRB) *“De actuele veiligheids-situatie in Centraal-Irak- Bagdad”* van 5 januari 2012 van het Commissariaat-generaal, een artikel van het Institute for War & Peace Reporting van 23 februari 2012, een artikel van The Christian Science Monitor van 26 maart 2012 en een artikel van The World's Humanitarian News Site: INSIGHT van 25 maart 2012 toe.

2.2. De drie aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

2.5. In de bestreden beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming worden geweigerd, stelt de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees aannemelijk te maken. In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker vreest te worden gedood omwille van zijn werkzaamheden bij FPS, waarbij hij hiervoor twee redenen aanhaalt, namelijk de ontvoering van zijn vader en de dreigbrief die aan hem en zijn broer was gericht. De commissaris-generaal twijfelt echter aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, omdat hij verklaarde dat zijn vader ontvoerd was terwijl verzoekers vader in werkelijkheid reeds vermoord was en verzoeker hier ook van op de hoogte was. Ook blijft verzoeker volgens de commissaris-generaal erg op de vlakte over de mogelijke afzender van de dreigbrief hetgeen, gelet op het feit dat er van verzoeker als politieagent toch kan worden verwacht enige kennis te hebben omtrent gewapende groeperingen en hun activiteiten in Irak, verbazing wekt. Dat verzoeker bovendien na de dreigbrief te hebben ontvangen zijn familie achterliet, doet luidens de bestreden beslissing verdere twijfel rijzen over zijn verklaringen omtrent de dreigbrief. Indien er toch enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij daadwerkelijk zulk een dreigbrief heeft ontvangen, zo vervolgt de commissaris-generaal, is er geen enkele aanwijzing dat verzoeker thans nog wordt geïsoleerd. Zo wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker nog geruime tijd bleef werken, werden hij en zijn broer niet meer bedreigd en hebben zij geen enkele aanwijzing dat er nog naar hen werd gezocht. Dat verzoekers broer daarenboven nog steeds in Bagdad verblijft zonder er te worden geïsoleerd, wordt in de beslissing aangegrepen om de verklaring van verzoeker dat zijn broer exact dezelfde bedreigingen zou hebben ontvangen ongeloofwaardig te achten. Met betrekking tot de ontvoering van verzoekers vader, twijfelt de commissaris-generaal aan de link die

verzoeker legt tussen deze ontvoering en zijn persoonlijke vrees omwille van bedenkingen bij de dreigbrief en omdat, hoewel verzoeker ervan uitgaat dat hij en zijn broer de oorzaak waren van de ontvoering, er gedurende zes maanden helemaal niks is gebeurd dat wijst op vervolging. De commissaris-generaal concludeert dan ook dat de ontvoering van verzoekers vader niet kan worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging diende te koesteren.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad moet worden beoordeeld. De commissaris-generaal besluit op basis van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat het geweld doelgericht is en bepaalde beroepsgroepen viseert, maar dat er voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn volgens de commissaris-generaal niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.7. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij zelf de markante gebeurtenissen aanbrengt (RvS 21 januari 2000, nr. 84.788). Uit het administratief dossier blijkt inderdaad blijkt dat verzoeker initieel enkel meedeelde dat zijn vader werd ontvoerd op 3 februari 2011 (stuk 10, vragenlijst DVZ 16 januari 2012, p.3). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal maakte verzoeker daarentegen wel steeds melding van de moord op zijn vader telkens als er naar zijn vader wordt gevraagd en over de dreigbrief wordt gesproken (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p. 4, 8-9 ,12). De huidige bewering van verzoeker dat het onvermeld laten van de moord louter en alleen te wijten is aan het feit dat de ontvoering van zijn vader het begin was van zijn persoonlijke problemen, kan bezwaarlijk worden aanvaard. Het feit dat de ontvoering het begin was van zijn problemen ontslaat verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid om een belangrijke gebeurtenis, zoals de moord op zijn vader, onmiddellijk te vermelden. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de moord op zijn vader een bagatel is, waardoor dit element een wezenlijk onderdeel is van de door hem voorgehouden vrees, waardoor het onvermeld laten ervan, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk toelaat om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten. De ongeloofwaardigheid wordt trouwens nog versterkt door het feit dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er in de dreigbrief niks werd gezegd over het lot van zijn vader (stuk 10, vragenlijst DVZ 16 januari 2012, p.3), terwijl uit de dreigbrief zelf blijkt dat uitdrukkelijk over de liquidatie van zijn vader wordt gesproken (stuk 13, documenten, dreigbrief + vertaling). Door te poneren dat er hem enkel werd gevraagd wat de belangrijkste feiten zijn, waarbij hij enkel de ontvoering en de dreigbrief had vermeld, slaagt verzoeker er niet in de opmerkelijke lacune in zijn oorspronkelijke verklaring te rechtvaardigen. Het feit dat er hem niet naar werd gevraagd biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Met zijn citaten uit rechtspraak en rechtsleer is verzoeker evenmin bij machte om de concrete argumenten van de commissaris-generaal te weerleggen, waardoor deze laatste op grond van zijn vaststellingen wel degelijk rechtsgeldig kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag.

2.8. Met betrekking tot de identiteit van zijn belagers blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tijdens het gehoor een aantal sjjiitische en soennitische groeperingen opnoemt waarbij hij beweert dat het moeilijk is om te zoeken wie het gedaan heeft omdat je gaat verdwalen tussen de namen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p.14-15). Uit de verklaringen van verzoeker kan niet worden opgemaakt dat hij wel degelijk heeft laten blijken dat het om een soennitische beweging zou gaan die tegen de politiediensten is, zoals hij thans in zijn verzoekschrift beweert. Bovendien meent de Raad dat van iemand met verzoekers profiel, die drie jaar bij de politie als bewaker van verschillende ministeries

en ziekenhuizen heeft gewerkt (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p.5-6) en in die hoedanigheid geconfronteerd werd met terroristische groeperingen en aanslagen moest voorkomen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p.16), een bovengemiddelde kennis verwacht mag worden van de terroristische groeperingen die in Irak opereren en dat hij met grotere precisie kan aanduiden welke organisatie hij verantwoordelijk acht voor de vervolgingsfeiten. De laconieke opmerking van verzoeker dat er geen afzender op de dreigbrief stond, ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om te pogen om de identiteit van zijn belagers te achterhalen. Verzoeker geraakt echter niet verder dan het opsommen van een aantal willekeurig gekozen terroristische organisaties, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid.

2.9. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker na ontvangst van de dreigbrief op 12 augustus 2011 zijn familie op de hoogte heeft gebracht en naar zijn werk is vertrokken (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p.12). De Raad merkt op dat het vreemd is dat verzoeker zijn familie zou achterlaten en naar zijn werk zou vertrekken net op het moment dat hij thuis de brief ontvangt met de schriftelijke bevestiging dat zijn vader is vermoord, nadat deze eerder was ontvoerd, en waarin ten aanzien van verzoeker en zijn broer doodsbedreigingen worden geuit (stuk 13, documenten, dreigbrief + vertaling). Thans geeft verzoeker toe dat dit naïef en ondoordacht was. De Raad stelt echter vast dat verzoeker door zijn gedrag zijn voorgehouden vrees in ernstige mate relativeert. Zelfs indien de brief enkel tegen hem en zijn broer was gericht en hij niet onmiddellijk bekommerd was om zijn familie, is het op zijn minst onlogisch dat verzoeker die dag gewoon naar zijn werk vertrok in plaats van bescherming te zoeken of voorzorgsmaatregelen te nemen. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat verzoeker, die nochtans beweert dat het in zijn omstandigheden onmogelijk is om in Irak te blijven (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p.8), na ontvangst van de dreigbrief, toch nog een aantal maanden, in casu tot 13 december 2011, in Irak heeft vertoefd.

2.10. De Raad merkt op dat verzoeker de elementen uit het administratief dossier niet weerlegt op grond waarvan dient te worden besloten dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade niet langer actueel is. Tijdens zijn gehoor heeft verzoeker meermaals aangegeven sinds de dreigbrief van 12 augustus 2011 niks meer te hebben vernomen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p.8-9). Tevens heeft hij gemeld dat hij, noch zijn broer of de rest van zijn familie nog problemen heeft gekend (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p.11, 13-14 en 15-16). Ook verblijft verzoekers broer op heden nog steeds in Irak (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p.15). Men kan echter verwachten dat de broer van verzoeker, ten aanzien van wie eveneens bedreigingen werden geuit en die een vrouw en kinderen heeft, bij uitstek zou zijn gevlucht als gevolg van de beweerde bedreigingen. Verzoeker dient, zoals hij thans beweert in zijn verzoekschrift, geenszins af te wachten tot er wel iets gebeurt maar hij dient wel concrete elementen aan te brengen die erop wijzen dat zijn vrees gegrond is.

2.11. Met betrekking tot het ontbreken van een verband tussen de verschillende door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, merkt de Raad op dat verzoeker dit verband niet aannemelijk maakt door louter te stellen dat zijn naam in de dreigbrief werd vermeld. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat hij slechts op 12 augustus 2011 een dreigbrief heeft ontvangen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p.8), terwijl de ontvoering van zijn vader plaats had op 3 februari 2011 (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p.9) en dat er zich in de tussentijd niks meer heeft voorgedaan (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p.8). Tijdens het gehoor werd verzoeker trouwens gewezen op het aanzienlijke tijdsverloop tussen de ontvoering en de dreigbrief waarop hij stelde dat zijn huis in die zes maanden "*gelijk een werkshop familie*" was, vrienden en verwanten die heen en terug aan het zoeken waren en dat het niet gemakkelijk was in die periode voor iemand om hen te bedreigen tot de situatie was gekalmeerd (stuk 5, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p.12). De Raad merkt op dat bezwaarlijk kan worden aanvaard dat de belagers, die wellicht verantwoordelijk zijn voor het ombrengen van zijn vader, hun activiteiten zouden staken omdat er een bepaalde mate van drukte heerst bij verzoeker thuis. De bewering van verzoeker dat, als men er puur hypothetisch vanuit gaat dat er geen link is tussen de ontvoering en de dreigbrief, de dreigbrief nog steeds aantoonde dat hij een persoonlijke vrees moet koesteren, kan niet worden gevolgd. Omwille van het feit dat de verklaringen van verzoeker niet overeenstemmen met de inhoud van de dreigbrief, zoals hierboven in punt 2.7 werd uiteengezet, kan de dreigbrief niet worden beschouwd als een bewijs van het gegrond karakter van verzoekers vrees.

2.12. Door verder de commissaris-generaal te verwijten zijn asielrelaas gebrekkig te hebben beredeneerd en te hebben onderzocht, een theoretisch betoog te houden over het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en te beweren dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij gevaar loopt in zijn land van herkomst, slaagt verzoeker er niet in om zijn relaas geloofwaardig te maken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan er evenmin geloof

worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.13. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, is verzoeker van mening dat er wel degelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat bij deze beoordeling nagegaan moet worden of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vooraf dringt zich de vaststelling op dat verzoeker de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd tracht te betwisten door te verwijzen naar een bij zijn verzoekschrift gevoegd document (Verzoekschrift, bijlage 3, Subject Related Briefing, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad, 5 januari 2012) dat dateert van 5 januari 2012, daar waar de informatie waarop de commissaris-generaal zich in casu heeft gebaseerd van meer recente datum is, namelijk van 16 juli 2012 (stuk 14, Landeninformatie, SRB, Actuele Veiligheidssituatie in Centraal-Irak, Bagdad, 16 juli 2012), waardoor verzoeker zich niet langer dienstig op deze bron kan beroepen. Daarnaast merkt de Raad op dat een Subject Related Briefing steeds in zijn geheel dient te worden gelezen en dat het niet volstaat om er enkele passages uit te lichten om te concluderen dat er in Centraal-Irak – Bagdad op veralgemeende wijze sprake zou zijn van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Een loutere verwijzing naar het aantal burgerslachtoffers, waarbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich bedient van de vertekende cijfers van Iraq Body Count, is niet voldoende om te kunnen besluiten tot het bestaan van een situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een genuanceerde analyse van het aantal burgerslachtoffers blijkt dat gedurende het tweede en het derde kwartaal van 2011 gemiddeld 111 slachtoffers per maand vielen (stuk 14, Landeninformatie, SRB, Actuele Veiligheidssituatie in Centraal-Irak, Bagdad, 16 juli 2012, p. 20), en geen 345 zoals verzoeker beweert. In de informatie wordt erop gewezen dat dit aantal weliswaar hoog is, maar een belangrijke daling inhoudt ten opzichte van enkele jaren geleden. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 over artikel 15, sub c) van de Kwalificatierichtlijn, op grond waarvan artikel 48/4, §2, c) in onze vreemdelingenwet werd geïntroduceerd, gesteld dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, dermate hoog moet zijn dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die ernstige bedreiging zou lopen (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §43). Omwille van het meer doelgericht karakter van het geweld gedurende de laatste jaren, hetgeen uitvoerig wordt toegelicht in de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, is het geenszins onredelijk om te besluiten dat er actueel geen sprake (meer) is van een uitzonderlijke situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. Het artikel van het Institute for War & Peace Reporting van 23 februari 2012 (Verzoekschrift, bijlage 4), het artikel van The Christian Science Monitor van 26 maart 2012 (Verzoekschrift, bijlage 5) en het artikel van The World's Humanitarian News Site: INSIGHT van 25 maart 2012 (Verzoekschrift, bijlage 6) laten niet toe te concluderen dat er in Bagdad wel degelijk een situatie van willekeurig geweld zou bestaan. In het artikel van het Institute for War & Peace Reporting worden een hele reeks bomaanslagen vermeld, die het incidenteel karakter van het geweld onderstrepen waardoor dit artikel niet aantoont dat er een situatie van veralgemeend geweld bestaat. Het artikel van The Christian Science Monitor bevestigt de stelling van de commissaris-generaal dat het geweld in hoofdzaak gericht is tegen bepaalde groepen, omdat er bericht wordt over bomaanslagen gericht tegen sjiiitische pelgrims en overheidstroepen. Het bericht van INSIGHT bespreekt in hoofdzaak de invloed van Al Qaeda in Mosul en kan dus niet als basis worden gehanteerd voor de beoordeling van de aard van het geweld in Bagdad. Verzoeker slaagt er in elk geval niet in om aannemelijk te maken dat er in Bagdad een situatie voorhanden is zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De artikels die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd leveren een onvolledig beeld op van het geweld in Irak, en laten niet toe om conclusies te trekken over de veiligheidssituatie in de specifieke regio van herkomst van verzoeker.

2.15. Voor zover verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen juridische procedure is. De rechten van

verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 12 september 2001, nr. 98.827; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.16. Waar verzoeker in zijn derde middel een schending van artikel 6 van het EVRM aanvoert omdat een asielzoeker niet kan worden bijgestaan door een raadsman tijdens het eerste korte verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl zijn verklaringen wel gebruikt kunnen worden om een negatief gevolg te geven aan een asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat artikel 6 van het EVRM, zoals herhaaldelijk bevestigd door het EHRM, niet onverkort van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 25 januari 2012, nr. 8020 (c)). Wat betreft de vraag van verzoeker tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie, wijst de Raad erop dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, een nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien zijn beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 6 van het EVRM, noch van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing blijkens het hierboven gestelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN